

[Lysholt Hansen.]

ikke mindst rigsdagen ville være bedst tjent med, om dette kunne ske.«

Det er egentlig mærkeligt at høre dette citat af en tale fra 1934 holdt af en socialdemokratisk ordfører og så konstatere, hvilken enorm aktualitet den stadig har. For i dag har vi igen skriverserierne, og de mange skriverserier har jo ikke ført til, at man i pressen har ført en seriøs diskussion om det afgørende, nemlig hvorledes landets nationalscene bør drives, og hvorledes det bør arbejde i et dynamisk samfund og i en situation, hvor samfundet er totalt ændret. Man får i stedet for en sløvende diskussion om det, man kalder »skandalerne«, som jo hverken er teatrets eller kunstnerens hverdag, men blot bevirker, at interessen om teatrets væsentligste problemer sløves.

Dette teater er, som jeg sagde før, jo ikke Københavns teater, det er Danmarks nationalscene, og jeg må måske have lov til til slut at nævne, hvordan jeg mødte dette teater som dreng og ung mand i Silkeborg.

Da mødte jeg det første gang ved, at den for mig dengang store kunstner Albert Luther kom i højskoleforeningen – og jeg kom fra et arbejderhjem, hvor man normalt ikke kom i højskoleforeningen, men jeg gjorde det altså – og fortalte på blændende vis om Aakjær og spillede og sang Aakjærs sange, gav os en fornemmelse, en løftning i sindet, som har betydet enormt meget i hvert fald for mig.

Senere skete der det, at Århus fik Aarhus-hallen, og jeg husker, hvordan jeg cyklede fra Silkeborg til Århus for at se operaen »Faust«. Jeg husker egentlig ikke ret meget af den, ud over at den var enormt lang, men jeg husker, at jeg havde fået noget, som jeg aldrig glemmer, og at cyklen gik meget lettere for mig tilbage til Silkeborg, efter at jeg havde set den forestilling. Det var mit første møde med operaen.

Så oplevede jeg senere under krigen i en situation, hvor mange var uhyre trængt, Poul Reumert stå i en umulig sal på Sønderport i Silkeborg to aftener i træk for fyldt sal og læse »Før Cannæ«, så der var total stilhed, hvilket var med til at skabe en mening i dette samfund, et sammenhold i dette samfund, en befrugtning af dette samfund, som ingen ville være foruden. Endnu senere fik jeg den lykke at få lov at komme til København og se det i al sin pragt på scenen og at opleve de vidunder-skønne balletter. Jeg skal ikke nævne navne, men har blot villet give et billede af, hvilket

indtryk det gjorde i sindet på en ung mand, som kom her til København for første gang.

Lad mig så også nævne, for det må med, at vi forleden aften så – og det gjorde et lige så dybt indtryk på mig – Poul Reichhardt i tv, da han blev interviewet af Jørgen Ifversen. Jeg tror, der har siddet hundredtusinder, for ikke at sige flere millioner, ved skærmene i dette land – 2–3 millioner – og nydt denne enestående kunstner, som gav sig fuldt og helt og gav til os af alt, hvad han havde lært at skabe på Det kgl. Teaters scene. Hvor er vi et lykkeligt samfund, der har et teater, der har skabt et teater, hvor kunstnere af den art kan udvikles.

Der skal ikke være tvivl om, at socialdemokratisk kulturpolitik aldrig vil være at affinde sig med, at noget af det ødelægges, der er så afgørende for hele den danske befolkning som Det kgl. Teater. Vi vil under ingen omstændigheder give nogen form for tilslutning til det, fru Kirsten Jacobsen har foreslået, omtalt eller fremsat i dagsordensform.

Formanden:

Forespørgeren har bedt om ordet for en kort bemærkning. Jeg vil gerne sige, det nødig skulle danne skole, at ordførere, der har deres tilmålte taletid, også skulle have behov for korte bemærkninger. Denne bevilges undtagelsesvis.

Forespørgeren (Kirsten Jacobsen) (FP):

Jeg er glad for, at formanden undtagelsesvis bevilgede den, for jeg synes, det var på sin plads, at jeg fik lov til at komme med en kommentar i anledning af det, hr. Lysholt Hansen sagde.

Jeg ved godt, hr. Lysholt Hansen er lærer, men også jeg lærte at læse i skolen. Vi må alle sammen herinde disponere vores tid, og da jeg som sagt har lært at læse i skolen, fandt jeg ikke, der var nogen rimelig grund til at anvende 16 daglange møder på at gennemgå en betænkning, som jeg kunne sidde hjemme hos mig selv og læse.

Nathalie Lind (V):

Fremskridtspartiets ordfører, fru Kirsten Jacobsen, har i dag forsøgt at trække fremskridtspartiets holdning til Det kgl. Teater op. Det principielle standpunkt – det får vi nu helt klarhed over – er, at der ikke skal ydes offentlige tilskud til teaterdrift, heller ikke til Det